

LA CONSTÀNCIA

Diuen que avui costa creure que els creients –encara que no tots- són poc constants en la fe, que patim crisi de fe, que ens desanimam i no som constants a les convocatòries de la comunitat cristiana. No obstant, si ens inserim en la Paraula, veim com Déu ens crida a la fermesa, a la constància en la fe, que és acceptació viva del Ressuscitat com a Salvador i participació en la vida de la comunitat dels creients.

El tema de l'Església, de la comunitat, si un en té consciència de ser-ho, batega de ple ja que la comunitat dels deixebles i dels creients és aplegada al voltant del Vivent, d'ell rep el Paràclit, d'ell rep la missió, com el Fill la va rebre del Pare per vèncer el mal i instaurar el Regne de Déu. És membre de la comunitat tot aquell qui fa seva la benaurança de l'Evangelí: "Feliços els qui creuran sense haver vist." La fe no és opi, no és tranquil·litat, ni passivitat, és dinàmica i, per tant, és lluita i esforç, valentia i empremta, açò sí, amarada sempre per la gràcia, si vol ser preuada, ferma i resplendent.

Si ens endinsam en el llibre dels Fets, veiem com la fe ha de ser constant per esdevenir comunitària, "escoltaven l'ensenyança, partien el pa, ..." (Fets 2, 42ss). No hi ha volta de full. Començam un nou curs i serem més pocs que molts, és el moment que vivim i en certa manera ens apropa als inicis. Per a uns serà motiu de desànim i per altres pot ser un repte, però segueix essent temps per ésser constants si volem ser fidels a la missió rebuda de seguir cridant els homes a la "plec festiu."

De les tres potències de l'ànima, sobre la memòria anam prou bé, si més no, retenim el que ens convé. Sobre la intel·ligència ja afluixam, no sempre tenim el seny necessari i sobre la voluntat, no diguem, és la cama fluixa i ho veim tant personalment com en tants de cristians; costa el compromís, costa perseverar, costa mantenir-se, costa, en definitiva, ser constants. Però, o som constants o no hi haurà vida cristiana, ho som o no hi haurà comunitat i no es perdrà per l'alè rebut, es perdrà per no obrir les veles del cor i deixar que el buf del Senyor ens empenyi.

Un home ho val tot, però també deim que un home sol val molt poc. La unió fa la força. Per açò els homes s'associen, per esdevenir forts. Forts per aconseguir quelcom i llavors neix el grup, l'equip i, pot ser, també la divisió. No val la pena enfrontar homes contra homes. Sinó homes contra el mal. És la comunitat cristiana. Siguem constants i estarem contents d'esdevenir sal i llum en el món. Etimològicament constància ve "d'estar amb." Un nou curs, de segur que hi val la pena. Som-hi cada un i amb els altres.

Joan Miquel Sastre Preto